YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

18 päivänä joulukuuta 2007 *

Asiassa C-62/06,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Supremo Tribunal Administrativo (Portugali) on esittänyt 11.1.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 6.2.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Fazenda Pública – Director Geral das Alfândegas

vastaan

ZF Zefeser – Importação e Exportação de Produtos Alimentares L^{da},

Ministério Públicon osallistuessa asian käsittelyyn,

* Oikeudenkäyntikieli: portugali.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit A. Tizzano (esittelevä tuomari), R. Schintgen, M. Ilešič ja E. Levits,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 1.3.2007 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– ZF Zefeser – Importação e Exportação de Produtos Alimentares L^{da}, edustajanaan advogado L. Pinto,

– Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Fernandes, A. M. Silva ja Â. Seiça Neves,

– Irlanti, asiamiehenään D. O'Hagan, avustajinaan G. Clohessy, SC, ja N. Travers, BL,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään A. Caeiros ja J. Hottiaux,

kuultuaan julkisasiamiehen 3.5.2007 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24.7.1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 (EYVL L 197, s. 1) 3 artiklan ensimmäisessä kohdassa olevan käsitteen "tapahtuma, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat ZF Zefeser – Importação e Exportação de Produtos Alimentares L^{da} (jäljempänä ZF Zefeser) ja Fazenda Pública – Director Geral das Alfândegas (valtiovarainministeriön tulliasioista vastaava johtaja, jäljempänä Fazenda Pública) ja jossa on kyse tullivelan jälkikäteen tapahtuneesta maksuunpanosta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

3 Pääasiassa kyseessä olevien seikkojen tapahtuessa ne säännöt, joita sovellettiin tullien kantamiseen jälkitullauksin, annettiin asetuksella N:o 1697/79.

4 Kyseisen asetuksen johdanto-osan kaksi ensimmäistä perustelukappaletta kuuluvat seuraavasti:

"katsoo, että tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista maksuvelvolliselta kannettujen tuonti- tai vientitullien määrä saattaa osoittautua lain mukaan kannettavaa määrää pienemmäksi joko toimivaltaisten viranomaisten tekemän laskuvirheen tai kirjaamisvirheen taikka sen vuoksi, että viimeksi mainitut ovat ottaneet huomioon vääriä tai epätäydellisiä verotustietoja muun muassa kyseisten tavaroiden lajin, määrän, arvon, alkuperän tai määränpään osalta; että yhteisössä voimassa olevien tuonti- tai vientitullien olennaisilta osiltaan taloudellisen luonteen huomioon ottaen tällä riittämättömällä perinnällä on haitallisia seurauksia yhteisön talouteen; että tämän vuoksi on perusteltua mahdollistaa se, että toimivaltaiset viranomaiset voivat kantaa jälkitullauksin kantamatta jääneet tullit, kun ne toteavat tällaisen virheen tapahtuneen;

katsoo, että tuonti- tai vientitullien kantamisella jälkitullauksin vaarannetaan tietyllä tavalla se varmuus, jota maksuvelvollisilla on oikeus odottaa hallintotoimilta, joista aiheutuu taloudellisia seurauksia; että tästä syystä toimivaltaisten viranomaisten

toimintamahdollisuuksia tällä alalla on syytä rajoittaa vahvistamalla määräaika, jonka päätyttyä tuonti- tai vientitullien alkuperäistä maksuunpanoa on pidettävä lainvoimaisena; että tätä toimivaltaisten viranomaisten toiminnan rajoittamista ei kuitenkaan voida soveltaa silloin, kun tapahtuma, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, on johtanut siihen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset ole voineet määrittää tuonti- tai vientitullien tarkkaa määrää tavaroita tullattaessa; – –;".*

5 Asetuksen N:o 1697/79 2 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

"Jos toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetusta tavarasta lain mukaan kannettavat tuonti- tai vientitullit ovat kokonaan tai osittain jääneet kantamatta velalliselta, viranomaisten on ryhdyttävä toimiin kantamatta jääneiden tullien perimiseksi.

Näihin toimiin ei kuitenkaan voida ryhtyä enää sen jälkeen, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona velalliselta alun perin kannettava määrä on kirjattu tileihin tai, jos sitä ei ole kirjattu tileihin, siitä päivästä, jona kyseisiä tavaroita koskeva tullivelka on syntynyt."

6 Tämän asetuksen 3 artiklassa säädettiin kuitenkin poikkeuksesta tähän kolmen vuoden pituiseen määräaikaan seuraavasti:

"Edellä 2 artiklassa tarkoitettua määräaikaa ei sovelleta, jos toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että tapahtuma, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, on johtanut

* – Tässä ja jäljempänä tuomiossa esitetyt lainauksesta asetuksesta on suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

siihen, etteivät ne ole voineet määrittää kyseisistä tavaroista lain mukaan kannettavien tuonti- tai vientitullien tarkkaa määrää.

Tässä tapauksessa toimivaltaiset viranomaiset kantavat kantamatta jääneet tullit jäsenvaltioissa voimassa olevien, tätä koskevien säännösten mukaisesti."

Kansallinen säännöstö

7 Pääasian oikeudenkäyntiin johtaneiden tosiseikkojen tapahtuma-aikana voimassa olleen verotusmenettelylain, sellaisena kuin se on muutettuna 23.4.1991 annetulla asetuksella nro 154/91 (Diário da República, A-sarja, nro 94, 23.4.1991), 34 §:n 1 momentin nojalla Portugalin veroviranomaisella oli käytettävissään enintään kymmenen vuotta jälkitullaukseen, jos tullivelan määrää ei ollut alun perin voitu määrittää asianmukaisesti vilpillisen menettelyn vuoksi.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

8 Turkkilaisesta aluksesta purettiin Setúbalin (Portugali) satamassa lokakuussa 1993 tietty määrä oliiviöljyä, joka oli lähetetty ZF Zefeserille, kun taas muun lastin ilmoitettiin olevan passitusmenettelyssä. Alus jatkoi tämän jälkeen matkaansa kohti Ceutan (Espanja) satamaa Pohjois-Afrikan rannikolla. Espanjan viranomaisten lokakuussa 1995 antamien tietojen mukaan kyseinen alus saapui sinne kuitenkin tyhjänä.

9 Näiden tietojen perusteella Setúbalin tulliviranomaiset osoittivat 9.4.1997 ZF Zefeserille maksuvaatimuksen, jolla tulleja oikaistiin. Portugalin tulliviranomaisten tekemä rikosilmoitus johti siihen, että ZF Zefeserin osakkaita vastaan nostettiin syytteet salakuljetuksesta, asiakirjojen väärentämisestä, petoksesta ja rikollisjärjestöön kuulumisesta.

10 ZF Zefeser nosti Tribunal Tributário de Primeira Instância de Setúbalissa (Setúbalin ensimmäisen asteen verotuomioistuin) kanteen kyseisestä maksuvaatimuksesta ja vetosi etenkin tullivelan vanhentumiseen. Tuo kanne hylättiin sillä perusteella, että sovellettava vanhentumisaika oli kymmenen eikä kolme vuotta, koska tapahtumat, jotka voivat johtaa rikosoikeudenkäyntiin, olivat estäneet kannettavien tullien asianmukaisen määrittämisen. Tribunal Central Administrativo (ylemmän asteen hallintotuomioistuin), jossa tähän tuomioon haettiin muutosta, muutti kuitenkin tuomiota katsoen, että kolmen vuoden pituista vanhentumisaikaa voitiin soveltaa siitä syystä, että tällä välin oli annettu lainvoimainen tuomio, jolla kyseisissä rikosoikeudenkäynneissä syytettyinä olleet henkilöt oli todettu syyttömiksi osin vanhentumisen ja osin riittämättömien todisteiden vuoksi.

11 Supremo Tribunal Administrativo (korkein hallintotuomioistuin), jossa Fazenda Pública haki muutosta Tribunal Central Administrativon tuomioon, on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko riittävää, että tulliviranomainen määrittelee – – [asetuksen N:o 1697/79] 3 artiklassa tarkoitetun 'tapahtuman, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin', vai onko toimivaltaisen rikostuomioistuimen määriteltävä se?

2) Riittääkö viimeksi mainitussa tilanteessa se, että toimivaltainen syyttäjäviranomainen (Portugalissa Ministério Público) nostaa syytteen, vai onko velallinen tuomittava rikosoikeudenkäynnissä?

3) Onko viimeksi mainitussa tilanteessa mitään vaikutusta sillä, vapauttaako tuomioistuin velallisen in dubio pro reo -periaatteen mukaisesti, vai vapauttaako se velallisen sen jälkeen, kun on näytetty toteen, ettei velallinen ole syyllistynyt kyseiseen rikokseen?

4) Mitä seurauksia on sillä, ettei Ministério Público nosta syytettä velallista vastaan siksi, ettei sillä ole todisteita sellaisesta tapahtumasta, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin? Estääkö tällainen päätös aloittamasta kantamatta jääneiden tullien kantamista?

5) Jos Ministério Público tai rikostuomioistuin itse päättää jättää rikosasian käsittelyn sillensä rangaistusvaateen vanhentumisen vuoksi [, aiheuttaako] tällainen päätös sen, ettei kantamatta jääneiden tullien kantamista voida aloittaa?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Neljännen kysymyksen tutkittavaksi ottaminen

12 Kansallinen tuomioistuin kysyy neljännessä kysymyksessään pääasiallisesti, estääkö yleisen syyttäjän päätös olla nostamatta syytettä siksi, ettei sillä ole todisteita

sellaisesta tapahtumasta, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, kantamatta jääneiden tullien kantamisen aloittamisen asetuksen N:o 1697/79 3 artiklan perusteella.

13 ZF Zefeser väittää yhteisöjen tuomioistuimelle esittämissään huomautuksissa, että tällä kysymyksellä ei ole pääasian ratkaisemisen kannalta katsoen merkitystä, koska yleinen syyttäjä on tässä tapauksessa nostanut syytteitä.

14 Tältä osin on syytä muistuttaa, että vaikka yksin kansallisen tuomioistuimen tehtävänä ennakkoratkaisumenettelyyn liittyvän toimivallan jaon huomioon ottaen on määrittää ne kysymykset, jotka se aikoo esittää yhteisöjen tuomioistuimelle, viimeksi mainittu on myös katsonut, että oman toimivaltaisuutensa arvioimiseksi sen on poikkeustapauksissa tutkittava ne olosuhteet, joiden vallitessa kansallinen tuomioistuin esitti ennakkoratkaisukysymyksen.

15 Näin on muun muassa silloin, kun yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu ongelma on puhtaasti hypoteettinen (ks. vastaavasti mm. asia C-379/98, PreussenElektra, tuomio 13.3.2001, Kok. 2001, s. I-2099, 39 kohta; asia C-390/99, Canal Satélite Digital, tuomio 22.1.2002, Kok. 2002, s. I-607, 19 kohta ja asia C-380/01, Schneider, tuomio 5.2.2004, Kok. 2004, s. I-1389, 22 kohta). Ajatus yhteistoiminnasta, jonka on oltava ennakkoratkaisutoiminnan lähtökohtana, edellyttää kansallisen tuomioistuimen ottavan puolestaan huomioon sen, että yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä on myötävaikuttaa lainkäyttöön jäsenvaltioissa eikä antaa neuvoaantavia lausuntoja yleisluonteisista tai hypoteettisista kysymyksistä (em. asia Schneider, tuomion 23 kohta ja asia C-165/03, Längst, tuomio 30.6.2005, Kok. 2005, s. I-5637, 33 kohta).

16 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 74 kohdassa todennut, ennakkoratkaisupyynnöstä ja yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyistä huomautuksista ilmenee, että yleinen syyttäjä on pääasiassa hyvinkin nostanut syytteen ZF Zefeserin osakkaita vastaan Tribunal Judicial de Setúbalissa, joten sen kysymyksen ratkaisemisesta, millaisia seurauksia tällaisten syytteiden nostamatta jättämisellä olisi, ei ole mitään hyötyä pääasian ratkaisemisen kannalta katsoen.

17 Näin ollen on todettava, että neljättä kysymystä ei voida ottaa tutkittavaksi.

Ensimmäinen ja viides ennakkoratkaisukysymys

18 Kansallinen tuomioistuin kysyy ensimmäisessä ja viidennessä ennakkoratkaisukysymyksessään, jotka on syytä käsitellä yhdessä, pääasiallisesti, mikä viranomainen on toimivaltainen määrittelemään jonkin tapahtuman asetuksen N:o 1697/79 3 artiklassa tarkoitetuksi "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin". Tarkemmin ottaen se kysyy yhtäältä, kuuluuko tämä määrittely tulliviranomaisille vai rikostuomioistuimille, ja toisaalta, estääkö syyttäjäviranomaisen tai tuomioistuimen tekemä päätös, jolla asian käsittely syyteoikeuden vanhentumisen vuoksi jätetään sillensä tai jolla syyte samasta syystä hylätään, tällaisen määrittelyn.

19 Portugalin hallitus, Irlanti ja Euroopan yhteisöjen komissio ehdottavat, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi siten, että tämän tapahtuman asian kannalta merkityksellinen määrittely kuuluu tulliviranomaisille. Niiden mukaan tämä ilmenee kyseisen 3 artiklan sanamuodon lisäksi myös asetuksen N:o 1697/79 yleisestä

rakenteesta. Näin ollen syyteoikeuden mahdollinen vanhentuminen ei sellaisenaan estä kantomenettelyn aloittamista tämän asetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn kolmen vuoden pituisen vanhentumisajan päättymisen jälkeen.

20 ZF Zefeserin mukaan sitä vastoin oikeusvarmuuden periaate ja syyttömyysolettama edellyttävät, että "tapahtuma, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" määritellään aina rikosoikeudenkäynnissä annetulla langettavalla lainvoimaisella tuomiolla eikä tulliviranomaisten esittämällä määrittelyllä ole merkitystä asetuksen N:o 1697/79 3 artiklan soveltamisen kannalta katsoen. Syyteoikeuden vanhentuminen estää näin ollen kantamatta jääneiden tullien kantamisen aloittamisen tämän säännöksen nojalla.

21 Jotta esitettyihin ennakkoratkaisukysymyksiin voitaisiin vastata, aluksi on muistutettava, että asetuksen N:o 1697/79 3 artiklan mukaan kolmen vuoden pituista vanhentumisaikaa ei sovelleta, jos "toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että tapahtuma, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, on johtanut siihen, etteivät ne ole voineet määrittää kyseisistä tavaroista lain mukaan kannettavien tuonti- tai vientitullien tarkkaa määrää".

22 Kyseisen säännöksen tekstistä ilmenee siis nimenomaisesti, että tapahtuman ovat toimivaltaisia määrittelemään "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" ne samat viranomaiset, jotka tällaisen tapahtuman sattumisen vuoksi eivät ole voineet periä tulleja ja jotka tästä syystä aikovat kantaa ne jälkitullauksin. Kuten muun muassa asetuksen N:o 1697/79 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, on kiistatonta, että näiden tullien määrän määrittäminen ja niiden kantomenettelyn aloittaminen kuuluvat jäsenvaltioiden tulliviranomaisille (ks. vastaavasti asia C-273/90, Meico-Fell, tuomio 27.11.1991, Kok. 1991, s. I-5569, 11 kohta ja yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 16 kohta).

23 Sitten on syytä todeta, että ZF Zefeserin esittämä näkemys, jolla edellytykseksi mahdollisuudelle poiketa kolmen vuoden vanhentumisajasta asetetaan se, että rikosoikeudenkäynnissä on annettu langettava tuomio, on ristiriidassa asetuksen N:o 1697/79 3 artiklan ensimmäisen kohdan sanamuodonkin kanssa.

24 Tuossa säännöksessä ei nimittäin viitata rikosoikeudenkäynnissä annettuun langettavaan tuomioon eikä edes minkäänlaisen rikosoikeudellisen menettelyn aloittamiseen vaan yksiselitteisesti sellaiseen tapahtumaan, joka ainoastaan voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin. Tämän vahvistavat lisäksi kyseisen säännöksen eri kieliversiot, muun muassa portugalinkielinen ("un acto passível de procedimento judicial"), englanninkielinen ("an act that could give rise to criminal court proceedings"), saksankielinen ("Handlungen, die strafrechtlich verfolgbar sind"), espanjankielinen ("un acto que puede dar lugar a la incoación de un proceso judicial punitivo") ja italiankielinen ("un atto passibile di un'azione giudiziaria repressiva") versio.

25 Tästä seuraa, että tässä artiklassa ei aseteta asetuksen N:o 1697/79 3 artiklassa kantamatta jääneiden tullien kantamista koskevasta vanhentumisajasta säädetyn poikkeuksen soveltamisedellytykseksi, että jäsenvaltion syyttäjäviranomaiset todellisuudessa aloittavat rikosoikeudenkäynnin ja että se johtaa kyseisen teon tekijöiden rangaistukseen tuomitsemiseen, eikä a fortiori, ettei oikeus tällaisen oikeudenkäynnin vireillepanoon ole vanhentunut.

26 Kun kyseistä 3 artiklaa sovelletaan, jonkin tapahtuman määritteleminen tämän artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuksi "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" kuuluu niiden tulliviranomaisten toimivaltaan, joiden on määritettävä kyseisten tuonti- tai vientitullien tarkka määrä.

27 Tätä päätelmää ei voida asettaa kyseenalaiseksi ZF Zefeserin lausumalla, jonka mukaan tällaisella tulkinnalla vaarannetaan oikeusvarmuuden periaatteen noudattaminen ja kyseisten tullien maksamiseen velvollisten henkilöiden syyttömyyttä koskeva olettama.

28 Toimenpiteellä, jolla tulliviranomaiset määrittelevät jonkin tapahtuman "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin", ei nimittäin todeta, että rikosoikeudellinen tunnusmerkistö todella täyttyy (ks. vastaavasti em. asia Meico-Fell, tuomion 9 kohta). Asetuksen N:o 1697/79 johdanto-osan ensimmäisestä ja toisesta perustelukappaleesta ilmenee, että tällainen määrittely tehdään luonteeltaan hallinnollisessa menettelyssä ja vain tuon menettelyn tarpeita varten ja että sen tarkoituksena on yksinomaan se, että kyseiset viranomaiset voisivat korjata tuonti- tai vientitullien epäasianmukaisen tai riittämättömän kantamisen.

29 Tämä määritteleminen ei tietenkään estä jäsenvaltioiden tuomioistuimia harjoittamasta tulliviranomaisten päätösten valvontaa eikä sillä mitenkään vaaranneta kaikkia niitä seurauksia, kuten näiden viranomaisten perusteettomasti vaatimien tullien mahdollista palauttamista, joita kyseisten tuomioistuinten päätöksistä saattaa sovellettavan kansallisen oikeuden mukaan aiheutua, eikä etenkään sellaisista päätöksistä aiheutuvia seurauksia, joilla syytteistä luovutaan tai joilla syytetyt vapautetaan.

30 Koska yhteisö ei ole antanut tätä asiaa koskevia säännöksiä, kunkin jäsenvaltion asiana on oikeusjärjestyksessään määrittää ne edellytykset, joiden täyttyessä maksuvelvolliset voivat riitauttaa asetuksen N:o 1697/79 3 artiklassa säädetyn, kantamatta jääneiden tullien kantomenettelyyn sovellettavaa vanhentumisaikaa

koskevan poikkeuksen soveltamisen ja vaatia, että tuomioistuinten päätösten nojalla toteutetaan tässä suhteessa kaikki mahdolliset seuraukset, kuitenkin siten, että nämä edellytykset eivät saa olla epäedullisempia kuin edellytykset, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion sisäiseen oikeuteen perustuvia kanteita, eivätkä ne saa olla sellaisia, että yhteisön oikeusjärjestyksessä vahvistettujen oikeuksien käyttäminen on käytännössä mahdotonta (ks. analogisesti mm. asia 811/79, Ariete, tuomio 10.7.1980, Kok. 1980, s. 2545, 12 kohta; asia C-63/01, Evans, tuomio 4.12.2003, Kok. 2003, s. I-14447, 75 ja 76 kohta ja yhdistetyt asiat C-295/04–C-298/04, Manfredi ym., 13.7.2006, Kok. 2006, s. I-6619, 62 ja 77 kohta).

31 Edellä esitetyt lausumat huomioon ottaen ensimmäiseen ja viidenteen kysymykseen on vastattava, että jonkin tapahtuman määritteleminen asetuksen N:o 1697/79 3 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuksi "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" kuuluu niiden tulliviranomaisten toimivaltaan, joiden on määritettävä kyseisten tuonti- tai vientitullien tarkka määrä.

Toinen ja kolmas kysymys

32 Ensimmäiseen ja viidenteen kysymykseen annettu vastaus huomioon ottaen kansallisen tuomioistuimen esittämiin toiseen ja kolmanteen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Jonkin tapahtuman määritteleminen tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24.7.1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 3 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuksi "tapahtumaksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin" kuuluu niiden tulliviranomaisten toimivaltaan, joiden on määritettävä kyseisten tuonti- tai vientitullien tarkka määrä.

Allekirjoitukset